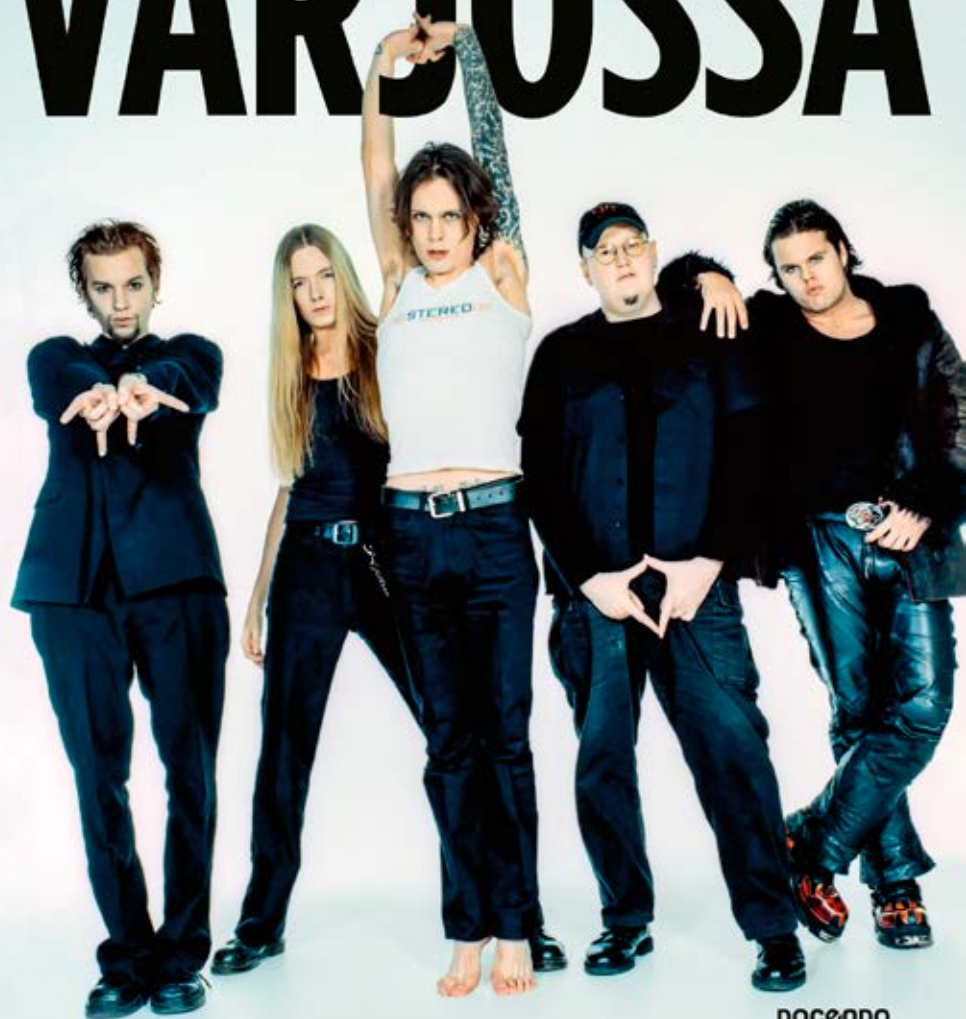

Juska
Salminen

VALON

MITEN MINUSTA TULI HIMIN KOSKETINSOITTAJA JA MITÄ TAPAHTUI SITTEN

VARJOSSA

DOCENDO

Juska Salminen

**VALON
VARJOSSA**

MITEN MINUSTA TULI HIMIN KOSKETINSOITTAJA
JA MITÄ TAPAHTUI SITTEEN

DOCENDO

Copyright © Juska Salminen ja Docendo 2024

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

www.docendo.fi

ISBN 978-952-382-581-9

Graafinen suunnittelu Marjaana Virta

Painettu EU:ssa

Omistettu äidille ja isälle, jotka jaksivat kulkea
mukanani toivottomien mollien ja liian kirkkaiden duurien läpi.

Sisällys

Rockfield, Wales, heinäkuu 1999_ 11

OSA 1

Alkusoinnut_ 18

OSA 2

HIM - Hallitsematon, ihmeellinen ja mahtava_ 37

OSA 3

Kurimus_ 179

Rockfield, Wales, heinäkuu 1999

”Sä oot vittu soittanut kaikki ihan päin helvettiä!”

VILLE PYYHÄLSI YHTEISTEN TILOJEN läpi olohuoneeseen ja tervehti minua tyyliä. Kehoni jäykistyi, ja suuni kuivui. Kiippariprosessi ei tuntunut haastavalta. En ollut osannut kuvitellaakaan, että osuukissani olisi virheitä saati sitä, että koko paletti olisi täysin sekaisin. Ville käski minut treenaamaan. Luikahdin nopeasti pois olohuoneesta ulkoilmaan. Tajusin taas seisovani legendaarisen Rockfield-studion edessä Monmouthshiressa Walesissa. Oma idolini oli raivonnut minulle, koska olin tunaroinut omat osuuteni levyn nauhoituksissa.

Levyn tekoon oli palanut valtavasti rahaa. Tuottaja oli maailman huippua ja olosuhteet loistavat. Kaiken piti mennä rullaten, mutta minä olinkin matkalla kohti omaa tuhoani. Kävelin vauhdilla huoneeseeni ja otin synan esiin. Nostin sormet koskettimien ylle, mutta en tiennyt mitä soittaa. Olinhan treenannut jo kaikki biisit. En edes tiennyt, missä olin tehnyt virheitä. Suljin silmäni ja samalla myös virrat koskettimista. Hengitin rauhallisesti. Tunsin olevani yksin, ja mieleni harhaili takaisin armeija-aikoihin. Paniikin koura tarttui kehooni.

Soitin kotiin. Vanhemmat olivat taas epäkiitollisen tehtävän edessä. Poika oli kaukana maailmalla, ja äänestä huokui valtava ahdistus. Kerroin isälle, että olin mokannut kaiken enkä tiennyt, mitä nyt tapahtuisi. Isä yritti kartoittaa tilannetta, mutta pystyin vastailemaan vain epämääräisesti, koska en itsekään vielä tiennyt, missä olin mokannut. Pitkitin puhelua, koska isäni sanat ja äitini ääni taustalla olivat ainoat säikeet, jotka pitivät minua kasassa. Kun suljin puhelimen, kyyneleet nousivat silmiini. Itkin tyynyä vasten. En tiennyt, miten uskaltaisin poistua huoneesta ja mitä kysyä Villeltä. Olin yksin epävarmuuteni ytimessä. Nukahdin.

Torkuilta herättyäni avasin synat ja soittelin biisejä muutamaan otteeseen. Studion majoitustiloissa jokaisen huoneessa oli oma po-reallas. Laskin sen täyteen lämmintä vettä, ja yritin saada oloni rauhoittumaan kuplien keskellä. Kylpeminen vain lisäsi ahdistusta, koska en osannut olla aloillani.

Yritin taas harjoitella. Se oli täysin turhaa. Päätin, että tilanne oli kohdattava. Villeä en ollut vielä valmis näkemään. Olin myös varma, ettei hän halunnut nähdä minua vähään aikaan. Oletin Villen olevan studiotilassa, joten jatkoin matkaani olohuoneeseen, jossa Mige oli. Yritin varovaisesti kysyä häneltä tilanteesta. Mige vastasi kysymällä, miksi en ollut soittanut esimerkiksi ”When Love and Death Embrace” -kappaleen pohjasointuja skaalan sisällä vaan osan liian matalalta. Tämä kysymys paljasti, kuinka heikoilla taidoilla olin yhtyeessä mukana. Olin soittanut studiossa samalla tavalla kuin livenä. En ollut ajatellut sen enempää, minkälaisia kiertoja tai sointukäytäntöjä pohjalla pitäisi olla. Oma versio oli siis liveversio.

Näin itseni kirjoittamassa sointuja yksiossani Kalliossa. Ville oli biisejä opettaessaan kehunut, kuinka hyvin olin ottanut ne jo etukäteen haltuun. Tuo muisto oli kulkenut mukanani Walesiin asti. Soitin samalla tavalla kuin olin palikat aikoinaan mielessäni asetellut.

”Sun ei nyt varmaan kannata mennä hetkeen studioon”, Mige sanoi.

Kaksijakoinen tunne valtasi minut. Tunsin helpotusta siitä, että sain vapautuksen soittotehtävistäni, mutta se myös harmitti. Harmituksen tunteen peittosi se, että sain varmistuksen sille, ettei käteeni ollut tulossa paluulentolippua vaan ainoastaan passitus takavasemalle. Voin todella huonosti, mutta tiesin, että selviän tästäkin hengissä. Kaipasin kuitenkin kotiin, jossa oli turvallista. Ikävä vaivutti minut uudelleen uneen.

OSA 1

ALKUSOINNUT

Kanttorin oppipoika

”**MIE EN ENÄÄ TONNE MENE**”, isoveljeni Ville sanoi napakasti ja lopetti pianotunnit yhteen kertaan. Neljä vuotta vanhemmalle veljelleni riitti yksi kerta. Kotiin oli hankittu Hellaksen piano sellaisen massiivisten Hammond-urkujen tilalle, joita nykyään yritetään antaa ilmaiseksi pois. Isäni oli soitellut urkuja ja joskus myös haitaria, joten pianolle löytyisi käyttöä. Vanhemmat halusivat myös antaa pojilleen mahdollisuuden harrastaa, joten meidät molemmat oli laitettu opiskelemaan pianonsoittoa. Ville lopetti yhteen kertaan, itse päätin vielä kokeilla.

Olin yhdeksänvuotias. Innostuin helposti asioista. Keskiviikkoin jäin koulun jälkeen vielä englannin kerhoon, koska kielen opettelu oli hauskaa. Minulla oli valtavat määrät leluja, ja pelasin päivittäin tietokoneella. Piirtelin paljon. Lapsuus oli helppoa. Pianon soittaminen kuitenkin ahdisti. Yritin käydä tunneilla vielä pari kertaa, mutta tulin molemmilla kerroilla surullisena pois. Äiti ja isä tekivät päätöksen, että opettaja vaihtuu.

Opin soittamaan pianoa Kouvolan seurakunnan kanttorin Pekka Ainalin opastuksessa. Hän loi ilmapiirin, jossa soittaminen oli oppimismatka. Parhaimmillaan ajantaju unohtui. Tunnit aloitettiin aina soittamalla koskettimiston C-duurin oktaaveja käsiä toistensa

yli lennättäen. Pekka poistui huoneesta, ja minä soitin siihen asti, kunnes kevyt ote löytyi. Opin nuotit ja perussoinnut, mutta tärkein anti oli löytää keino, miten sormet saa liitämään koskettimien päällä. Soittimen kanssa tuli olla yhtä. Pianoa ei saanut hakata.

Vierähti kolmisen vuotta. Opin treenaamisen ohella soittamaan biisejä korvakuulolta. Isäni hankki kosketinsoittimen, jossa oli valtava määrä eri soundeja ja valmiita komppeja. Se avasi täysin uuden maailman. Nautin synien tutkimisesta vapaa-ajallakin.

Perheeni oli hyvin urheilullinen. Isäni pelasi lentopalloa mestaruussarjatasolla. Laji imaisi mukaan myös veljeni. Vihasin lentopalloa, koska minut pakotettiin kesäisin turnauksiin, joissa äiti oli toimitsijana. Laji näytti muutenkin tylsältä. Innostuin kuitenkin futiksesta, ja liityin paikalliseen joukkueeseen Kouvolan Susiin. Jalkapallo, tietokone ja synat tarjosivat tarpeeksi mielenkiintoista tekemistä, ja pianonsoitto sai jäädä. Vaikka tunteja oli ainoastaan yksi viikossa, en jaksanut käydä enää ”koulua koulun jälkeen”.

Tervomaasta Twisted Sisteriin

Musiikki soi meillä kotona. Isä osteli erityisesti Katri Helenan levyjä ja nauhoitti iskelmäbiisejä radiosta. Kun lähdimme reissuun, auton mankassa oli aina kasetti. Matkustelimme kesäisin paljon, koska opettajavanhemmillani oli pitkät lomamatkat. Kotimaan reissujen lisäksi kävimme usein risteilyillä, ja hieman vanhempana kerran kesästä jossain etelässä. Rakastin reissujamme. Matkamusiikista on parhaiten jäänyt mieleen Italian-reissulta ostettu kokoelma. Kun ”O Taormina... Ole, ole, ole, ole” lähti käyntiin, lauloin innoissani mukana.

Omani ei siis ole klassinen muusikoiden lapsuudentarina, jossa isän levylautasella on soinnut Elvis tai Beatles ja vauvana on hyräillyt uneen Rautavaaran tahtiin. Minuun upposi Jonna Tervomaan

”Minttu sekä Ville”, mutta Pirkka-Pekka Peteliuksen ”Muistan sut Elaine” tai Ritari Ässän tunnari toimivat miltei yhtä hyvin. Ostin äidille *Taiteilijan tytär* -soundtrackin lahjaksi, ja Nana Mouskurin ”Only Love” kuulosti loistavalta. Musatyyleillä ei ollut väliä. Kuuntelin sellaista musiikkia, mistä tuli hyvä mieli.

Isoveljeni eli musiikista. Villelle tuli Suosikki, ja hän kävi myös ostamassa sellaisia ulkomaalaisia lehtiä kuin Bravo ja OK. Bravo oli saksalainen, mutta veljeäni se ei haitannut, koska siinä oli kuvia ja julisteita. Ville teki musalistoja lempiartististaan vihkoihin, joissa lempparibiisit vaihtoivat viikoittain sijoja. Hän myös liimaili vihkoihin kuvia muun muassa Modern Talkingin jäsenistä. Lehdet eivät pahemmin kiinnostaneet minua. Olen selaillut niitä kuitenkin sen verran, että muistan edelleen Modern Talkingin Thomas Andersonin 80-luvun tyttöystävän nimen olleen Nora.

Kun Villen huoneen seinät alkoivat täyttyä julisteilla, kiinnostukseni heräsi. Aloin selailla lehtiä, ja näin Mötley Crüen Vince Neilin kuvan. Hetki oli pysäyttävä. Dingo valloitti Suomen ja saapui myös veljeni soittimeen ja seinille. Toivoin salaa, että saisin itsellenikin yhden julisteista. En koskaan saanut.

Vaikka kasvoin veljeni huoneesta kuuluvien Modern Talkingin, U2:n, Big Countryn, Bon Jovin ja Dington parissa, oman tajuntani räjäytti Twisted Sister. Ensimmäinen C-kasettini oli *Stay Hungry*. Minulle tuo kasetti oli lapsuuteni kruunu. Rouheaa kansi Dee Sniderista pitämässä luuta kädessään aiheutti pienen siirtymän vanhemmaksi pojaksi.

Vanavedessä tulivat KISS ja W.A.S.P. Kävimme koulukaverini Pete Muurisen kanssa ostamassa paikallisesta Maj-liikkeestä rintanappeja ja hihamerkkejä. Petellä oli farkkutakissa kokonainen W.A.S.P.in selkälippu. Rintanapit olivat aarteitani. Erityisesti muistan yhden KISSin napin, jossa logo kimmelsi valon taittuessa sateenkaaren väreiksi. Elin silloin vahvasti musiikista, mutta visuaalisuus kulki koko ajan matkassa ja meni välillä musiikin ohikin.

Ensimmäinen rokkibändikokemukseni syntyi, kun Ville ja hänen kaverinsa Antti Näremaa olivat meillä soittelemassa isäni sähkökitaraa. Hengailin samassa huoneessa. Kasettimankka laitettiin nauhoitukselle. Kaikkien riitasointujen keskeltä kuului yhtäkkiä puhdas riffi, jota isovelji soitti yhdellä kielellä. Biisin nimi oli ”Surrenderi”, joka oli myös sen ainoa sana.

Lapsuus loppui heti yläasteelle mennessä, ja muutuinkin teiniksi. Seiskalla sain ensimmäisen tyttöystävän, joka jätti minut kuukauden päästä. Luulin elämäni loppuvan, mutta Roxette auttoi pinnalle. ”It Must’ve Been Love” lauloin kyynelehtien. Kuuntelin myös salaa New Kids on the Blockia, jonka päälle harjoittelin tanssiliikkeitä.

Kasilla koin hetken angstivaiheen. Faith No More, Pearl Jam ja Stone Temple Pilots soivat tiuhaan cd-soittimessa. Kokeilin röökinpolttoa ja vedin ekat kännit puistossa, mutta kumpikaan ei ollut oma juttuni. Kaupungilla värjöttely perjantaisin ei kiinnostanut, ja palasin nopeasti turvallisten harrastusten pariin. Pelasin futista ja tietokoneella. Sävelsin countrybiisin ”Ain’t She Pretty Boy”. Kappaleessa kerrotaan isän sanoin kaupunkiin saapuneelle muukalaiselle, että on paras pitää kädet irti hänen tyttärestään. Biisi oli nopea ralli, jonka koko idea lähti siitä, miten Amerikan etelävaltioissa lausutaan kieltä. Huumori oli vahvasti mukana.

Lukion ensimmäisellä tunnilla katselin uusia luokkakavereitani, ja kiinnitin huomioni Sallaan. Ei mennyt kauan, kun jo seurustelimme. Hän paljasti myöhemmin yhdeksi syyksi sen, että olin kertonut esittelyssä kuunnelleeni uutta suosikkiani Red Hot Chili Peppereitä.

Sallan mukana elämäni tulivat brittipop ja tekno. Suede räjäytti tajunnan, ja Oasis kulki vahvasti rinnalla. ”So Sally can wait...”, lauleskelin usein. Kun kuulin ensimmäistä kertaa The Prodigya, uusi maailma aukesi. Musamakuni oli ollut tuuliviirinomainen sekamelisoppa, mutta nyt se alkoi muotoutua kokonaisuudeksi.

Innostuin ensimmäistä kertaa musiikin lisäksi tyylistä. Pukeuduinkin Phobian leveisiin ja yli-isoihin hopparihousuihin, ja harjoitte-

lin tuntien ajan The Prodigyn tanssiliikkeitä. Yksi upeimmista kokemuksista oli käydä The Prodigyn keikalla Kulttuuritalolla. Keikan lopuksi bändi kutsui yleisön lavalle. Koskin haltioituneesti Keith Flintia olkapäähän. Hän kääntyi ja hymyili. Minä loistin.

Tekno vei yhä syvemmälle, ja kielikurssilla Englannin Brightonissa kävin useasti tutkimassa levylaatikoita. Mukaan tarttui tunte mattomia artisteja, ja jungle beat astui elämäni. Jatkoin tanssitreenailua. Kielikurssin diskon tanssikisassa saavutin toisen sijan. Reissu oli upea. Pääsin käyttämään englannin kieltä ja itsenäistyin. Elämä hymyili.

The Swampies

The Swampies -yhtyeen perusti peruskoulun luokkakaverini Pete. Musiikki oli punkahtavaa rokkia, ja lyriikat Pete oli työstänyt B-luokan kauhuleffoista. En ollut koskaan ajatellut laulavani bändissä. Idea tuntui kiehtovalta, joten liityin mielelläni mukaan. Ensimmäinen treenikämpämme oli muutaman sadan metrin päässä mummolastani sijaitseva maamiesten kerhohuone, tai sellaiseksi sitä kutsuimme. Pete oli sen vuokrannut, ja talon yhteydessä oli viljasiilo. Kämpä oli kesällä paahtavan kuuma ja talvella jäätävän kylmä.

Bändissä laulaminen oli hauskaa, ja kämpällä oli mukava hengailua. Pysyin hyvin nuotissa, mutta äänialani oli kapea. Sillä ei kuitenkaan ollut mitään väliä. Rokkaaminen poikkesi tasaisesta arjesta ja riitti syyksi lähteä treeneihin. Löysin sisältäni hieman kapinahenkeä.

Kouvolassa oli kokeneempia bändejä, joista progea soittavan Malpractisen rumpali Miikka Tikka ja liidikitaristi Joonas ”Jope” Koto saapuivat yllättäen paikalle treeneihimme. Siihen aikaan oli vielä kova juttu, jos bändi oli julkaissut albumin tai edes keikkaillut baareissa. Malpractise oli ansioitunut molemmissa. Oma epävarmuu-

teni tuntui kitalehdessä. Sylkeä ei erittynyt, joten kieli takelteli ja päässä kohisi. Jouduin ensimmäistä kertaa bänditoiminnassa todellisen haasteen eteen. Miksi niiden piti tulla tänne, mietin. Halusin paeta.

Onneksi olimme treenanneet paljon Faith No Moren ”Digging the Gravea”. Rumpalimme Antti Pere iski neljä iskua alle, ja biisi lähti käyntiin. Pete hoiti kitaralla osuutensa ja basisti Lauri Immonen tuki taustalla. Laulamiseni oli pelkkää suorittamista. Keskityin siihen, että en tee virheitä ja ennakkoin paikalla olevien rokkitähti-en tuomiota.

Biisi loppui, oli hetken hiljaista. Nostin kysyvästi katseen odottavan hiljaisuuden päättymistä. Ihan jees, oli arvio. Lause jätti kylmäksi, mutta poskia kuumotti. Rauhoituin, mutta epävarmuus jäi elämään sisääni.

Ensimmäisen keikan vedimme Inkeröisten nuorisotalolla. Bändiin oli liittynyt mukaan Miikka Kuisma, joka tuli Laurin tilalle basistiksi. Lauri siirtyi komppikitaristiksi ja Pete soitti liidikitaraa. Olin pukeutunut mustiin reisitaskuhousuihin ja punaiseen röhkelöpaitaan. Meistä tehtiin juttu paikallislehteen. Kuvaan tuli paljon kavereita ja valehtelimme, että kaikki kuuluvat bändiin.

Malpractisen artistien vierailu treeneissämme pyöri mielessä. En ollut jännittänyt mitään aikaisemmin yhtä paljon. Kurkkua kuristi mennä valoisaan huoneeseen esiintymään, vaikka yleisö koostui pääosin kavereista. Kun aloin laulaa ensimmäistä biisiä, suuni jumittui auki. Käänsin nopeasti selkäni yleisölle. En edes tiennyt, mitä oli tapahtunut, kunnes kuulin naksahduksen leuasta ja lukko aukesi. Jännitys laukesi yllättävän tilanteen myötä, ja keikka meni hyvin.

Kokemuksien vahvistamana sävelsin elämäni toisen kappaleen. ”Electric Sally” oli omistettu Sallalle. Opin kitaran perussoinnut siten, että Pete oli piirtänyt paperille sormiotteet pisteinä kuuden viivan eli kielten päälle. Biisi oli brittipoppylinen. Jännitti todella paljon esittää se ensimmäistä kertaa Sallalle kitaralla säestäen. The Swampies teki siitä hieman rokimman sovituksen.

Armeijan harmaat

”Juska armeijaan!!!” 14.1.1997 (Äidin kalenterimerkintä)

Lukio lähestyi loppuaan. Aika oli ollut todella helppoa. Seurustelin ja kävin välillä treenailemassa The Swampiesin kanssa. Äänitimme ensimmäisen demon paikallisesti tunnetun J.J. Nippalan piharakenukseen rakennetussa studiossa. Jännitin, mutta päivän setti oli kuitenkin kiva. Lähetimme demon myöhemmin Soundiin arvosteltavaksi. Vähän ohueksihan tämä jää, varsinkin laulun kohdalta, jossa filis on kengänkärkiin katsomista, oli arvostelijan kommentti. Se ei satuttanut, mutta olin pettynyt suoritukseeni.

Lukion jälkeen pääsin hetkeksi töihin suosittuun ravintolaan Donna K:hon, jossa olin plokkarina. Minua oli hetki aikaisemmin pyydetty yllättäen hiusmalliksi, joten olin miltei platinablondi. Nautin baarityöskentelystä, olin vapaa ja vallaton. Armeija alkoi kuitenkin kolkutella ovelle.

Elämä oli siihen saakka rullannut tasaisesti, mutta armeija horjutti ensimmäistä kertaa mielenterveyttäni. Kun tuijotin harmauteen ja syvyyteen, äitini joutui katsomaan ahdistuneena perääni. Oma lapsi oli lähtenyt armeijaan, mutta sinä päivänä, kun vanhempani kävivät alokasajan jälkeen vierailulla, olin jo liukumassa kuiluun. Viimeistään silloin äitini näki, ettei kaikki ollut kunnossa. Hän oli sen ehkä puheluista aistinnut, mutta ei tiennyt totuutta.

Kun vanhempani lähtivät kotiin, pois päin heistä käveli maastopukuinen haamu, jonka hymy oli kadonnut ensimmäistä kertaa silmistä kokonaan. Lumi leijaili isoina hiutaleina. Äitini on kertonut, että hän muistaa saman lumisateen. Kun lähdin kävelemään kohti uutuuttaan hohtavaa komppanian rakennusta, hän odotti, että katsoisin edes kerran taakseni. Tuota katsetta hän ei saanut, minulla ei ollut siihen energiaa.

Äitini syytti itseään siitä, että olin uponnut syviin vesiin. Hän oli mielestään kasvattanut minut liian pumpulissa. Äiti ei ollut omien mielikuviansa mukaan kestänyt koskaan nähdä surullisia kasvoja, ja hän oli suojellut minua. Tätä en uskonut. En vielääkään täysin tiedä, miksi masennuksen oireet alkoivat puskea silloin läpi. Totaalisen uupumisen syyksi näkisin sen, etten päässyt pakenemaan tilannetta. Yritin kyllä.

Vatsani oireili, ja sain lähetteen Tilkan sotilassairaalaan Helsinkiin. Ajatukset olivat jumissa, ja Helsingin julkinen liikenne pelotti. Sairaalassa liioittelin kipua vatsassani. Mainitsin, että olin ollut eturauhastutkimuksissa jo lukiossa ja että minulla oli mahdollisesti krooninen eturauhastulehdus. Muistan vielä sanoneeni, että tutkimukset tehtiin Kotkan keskussairaalassa, vaikka en ollut siellä asian tiimoilta koskaan käynyt. Joka tapauksessa sain eturauhastulehdusdiagnoosiin vahvistuksen. Se estäisi kylmässä maastossa toimimisen, joten palveluluokaksi tuli B. Tunsin hetkellisesti itseni vapaaksi.

Kun palasin varuskuntaan, asiat menivät nopeasti huonompaan suuntaan. Olin kuullut, että B-komppaniasta saisi mahdollisesti kirjurin hommia. Tämä kuulosti hyväksyttävältä, koska tuskan keskelle mukaan oli tullut häpeä. ”Miten en pärjää armeijassa?”, kaikui päässäni. Olen normaali, huusin itselleni.

Olin myös kuullut, että B-komppaniassa ovat ne, jotka eivät pärjää muualla. Se lisäsi edelleen tuskaa. Aloin panikoida, ja soittelin yhä useammin kotiin. Äidin kalenterissa on useita merkintöjä, kuten ”15.3. Juska ahdistunut, 24.3. Juska soitti, pitkä puhelu, on erittäin ankea. 30.3. Juska on pelokas”.

Toiveissani oli päästä johtamaan vähintäänkin alikersanttina omaa ryhmää, nyt minulle ehdotettiin uimahallin valvojan roolia. Komppanian rakennuksesta muistan ainoastaan sen, että tummanvihreät seinät tuntuivat kaatuvan päälle ja vessakopeissa ei ollut ovia.

Nuoren kosketinsoittajan unelmat toteutuivat HIMissä, mutta hinta oli kallis.

HIM-yhtyeen asema yhtenä suomalaisen musiikin suurimmista vientituotteista on kiistaton. Bändi personoitui sen keulakuvaan Ville Valoon, mutta tämä on tositarina kosketinsoittajasta, kovasta HIM-fanista, joka pääsi soittamaan yhtyeeseen kansainvälisen nousukiidon aikana. Tuo kosketinsoittaja on Juska Salminen eli Zoltan Pluto.

Puolen vuoden bändikokemuksella Juska Salminen päätyy idoliensa mukana esiintymään sadoille tuhansille ihmisille, täyttämään vanhempiansa seinät kulta- ja platinal levyillä, kylpemään salamavaloin ja tienaamaan enemmän rahaa kuin on koskaan haaveillut. Menestyksen huuman vuosia 1998–2000 seuraa kuitenkin nopea syöksy, masennus ja mania. Matka takaisin elävien kirjoihin vie Salmiselta puolitoista vuosikymmentä.

Juska Salminen kertoo avoimesti, millaisia HIM-vuodet olivat, mitä rokkitähteys vaatii ja mikä on julkisuuden ihanoinnin käänköpuoli. *Valon varjossa* on kokemuspohjainen selviytymistarina ja matka konserttilavojen spottivaloista oikeaan valoon.

Juska Salminen (s. 1977) on työskennellyt nuorison parissa useita vuosia. Salmisen perheeseen kuuluu vaimon ja pienen pojan lisäksi kissa. Hän on soittanut maailmalla sekä HIMissä että To/Die/Forissa.

ISBN 978-952-382-581-9

78.99

Docendo.fi

Kansikuva © Jouko Lehtola

